



Paulo Coelho

Valon Soturin käsikirja

(Manual do Guerreiro da Luz, 1997)

Seuraavat katkelmat on poimittu suomenkielisestä laitoksesta

© Bazar Kustannus Oy, 2003.

• • •

Valon Soturi mietiskelee.

Hän istahtaa telttansa rauhalliseen soppeen ja antautuu jumalallisen valon johdateltavaksi. Niin tehdessään hän yrittää pyyhkiä mielestään kaikki ajatukset, hän hylkää nautintojen, haasteiden ja kaiken uuden etsinnän - ja antaa kykyjensä ja voimiensa tulla esiin.

Vaikkei hän heti näekään, nuo kyvyt ja voimat alkavat vallata hänen elämänsä ja vaikuttaa hänen arkeensa.

Mietiskellessään Soturi ei ole Soturi vaan Maailman Sielun kipinä. Nuo hetket auttavat häntä ymmärtämään omat velvollisuutensa ja toimimaan sen mukaisesti.

Valon Soturi tietää, että hänen sydämensä hiljaisuudessa on järjestys, joka ohjaa häntä.

• • •

Valon Soturi uppoutuu täysin Elämäntiehensä.

Hänen toverinsa sanovat: "Hänen uskoaan täytyy ihaila!"

Soturi ylipistyy hetkeksi sanat kuullessaan, mutta häpeää saman tien, sillä hänellä ei ole sellaista uskoa mitä hän esittää.

Sillä hetkellä hänen enkelinsä kuiskaa: "Sinä olet vain valon välikappale. Ei ole mitään syytä kerskailla eikä tuntea syyllisyyttä, on aihetta pelkkään iloon."

Tajutessaan olevansa välikappale Valon Soturi tuntee olonsa tynemmäksi ja luottavaisemmaksi.

• • •

Soturi on viaton kuin kyyhkynen ja älykäs kuin käärme.

Liittyessään joukkoon juttelemaan hän ei arvostele toisten käytöstä, hän tietää että pimeys käyttää näkymätöntä verkkoa pahuuttaan levittäääkseen. Tuo verkko sieppaa jokaisen ilmassa leijailevan tiedonjyvän ja muuttaa sen ihmissielussa pesiväksi juonitteluksi ja kateudeksi.

Niinpä kaikki toisesta ihmisestä sanottu päätty aina tämän vihollisten korviin entistä myrkyllisempänä ja pahansuopaisempana.

Siitä syystä veljensä teoista puhuessaan Soturi kuvittelee aina, että tämä on paikalla ja kuulee mitä hän sanoo.

• • •

Valon Soturi alkaa herätä unestaan.

Hän ajattelee: En osaa oikein suhtautua tähän valoon joka auttaa minua kasvamaan." Valo ei kuitenkaan katoa.

Soturi miettii: "Tarvitaan muutoksia joita en halua tehdä."

Valo on yhä paikallaan - sillä halu-sana on täynnä sudenkuoppia.

Niinpä Soturin silmät ja sydän alkavat tottua valoon. Se ei enää pelota, ja Soturi hyväksyy lopulta Elämäntiensä vaikka se merkitsee vaaroihin antautumista.

Soturi on nukkunut pitkään. Herääminen vie luonnollisesti aikaa.

• • •

Valon Soturissa on Jumalan kipinä.

Hänen osanaan on olla toisten Sotureiden joukossa, mutta välistä hänen on harjoiteltava yksin miekkailutaitoa; sen vuoksi hän on ilman tovereitaan kuin tähti.

Hän valaisee hänelle määrättyä Maailmankaikkeuden osaa ja yrittää viittoja linnunratoja ja maailmoja kaikille niille, jotka katselevat taivaalle.

Soturin hellittämättömyys saa pian palkkion. Muut Soturit tulevat hiljalleen lähemmäksi, ja he yhdistyvät tähtikuvioksi omine symboleineen ja mysteereineen.

• • •

Valon Soturi seisoo ovella, jonka aikoo avata, ja katselee sen molemmin puolin olevia pylväitä.

Toisen pylvään nimi on Pelko, toisen Toive. Soturi katsoo Pelon pylvästä johon on kirjoitettu: "Astut tuntemattomaan, vaaralliseen maailmaan jossa mistään aiemmin oppimastasi ei ole mitään hyötyä."

Soturi katsoo Toiveen pylvästä jossa lukee: "Jätät taaksesi tutun maailman ja kaikki siihen tallentuneet asiat, joita olet aina rakastanut ja joiden puolesta olet taistellut pitkään."

Soturi hymyilee, sillä häntä ei pelota eikä pidätä mikään. Päätäväisesti kuin ihminen, joka tietää mitä tahtoo, hän avaa oven.

• • •

Valon Soturi tekee ankaraa sisäisen kasvun harjoitusta, hän kiinnittää huomionsa seikkoihin joita tekee automaattisesti: hengittämiseen, silmien räpytykseen, ympärillä olevien esineiden havainnointiin.

Hän tekee harjoituksia tuntiensa olonsa epätietoiseksi. Näin hän vapautuu paineista ja hänen vaistonsa voivat toimia vapaammin ilman häiritseviä pelkoja tai toiveita. Ratkaisemattomilta tuntuneet ongelmat ratkeavat, ylivoimaisilta tuntuneet kivut kaikkoavat luonnostaan.

Joutuessaan vaikean tilanteen eteen hän käyttää tuota tekniikkaa.

• • •

Kun ihminen haluaa jotain, koko Maailmankaikkeus on hänen puolellaan. Valon Soturi tietää sen.

Siitä syystä hän varoo tarkkaan ajatuksiaan. Lukuisten hyvien aikomusten taakse kätkeytyy tunteita, joita kukaan ei uskalla tunnustaa itselleen: kostonhimoa, itsetuhoa, syyllisyyttä, voittamisen pelkoa, vahingoniltoa toisten vastoinkäymisistä.

Maailmankaikkeus ei tuomitse: se auttaa meitä saamaan haluamamme. Sen vuoksi Soturi rohkenee katsoa sielunsa syvyyksiin varmistuakseen, ettei pyydä itselleen mitään väärää.

Ja hän varoo aina tarkkaan mitä ajattelee.

• • •

Valon Soturi jakaa toisille tieltä oppimansa tiedon.

Joka auttaa häntä autetaan, ja on opetettava mitä on oppinut. Sen vuoksi hän istahtaa nuotiolle ja kertoo miten päivän taistelu sujui.

Ystävä kuiskaa: "Miksi puhua noin avoimesti strategiastaan? Etkö näe, että voit vielä joutua jakamaan voittonsi toisten kanssa?"

Soturi tyytyy hymyilemään eikä vastaa. Hän tietää, että jos hän tulee tiensä päässä tyhjäin paratiisiin, hänen taistelullaan ei ole ollut mitään merkitystä.

• • •

Valon Soturi on oppinut, että Jumala käyttää yksinäisyyttä opettaakseen kuinka elää toisten ihmisten kanssa.

Jumala käyttää vihaa osoittaakseen miten äärettömän arvokas on rauha. Hän käyttää ikävystyneisyyttä korostaakseen seikkailun ja uskalluksen merkitystä.

Jumala käyttää hiljaisuutta opettaakseen mikä vastuu on sanoilla. Hän käyttää väsymystä jotta ihminen ymmärtäisi heräämisen arvon. Hän käyttää sairautta tähdentääkseen terveyden siunauksellisuutta.

Jumala käyttää tulta opettaakseen vedestä. Hän käyttää maata jotta ihminen ymmärtäisi miten tärkeää on ilma. Hän käyttää kuolemaa osoittaakseen mikä merkitys on elämällä.

• • •

Valon Soturi antaa ennen kuin häneltä pyydetään.

Tuon nähdessään jotkut toverit huomauttavat: "Tarvitseva pyytää."

Soturi kuitenkin tietää, että monet eivät kykene, eivät yksinkertaisesti kykene pyytämään apua. Hänen rinnallaan on ihmisiä, joiden sydän on niin hauras, että heidän rakkaudestaan tulee sairaus; he janoavat lämpöä ja häpeävät näyttää kaipuunsa.

Soturi kokoaa heidät nuotion ympärille, kertoo tarinoita, jakaa ruokansa ja humaltuu heidän kanssaan. Seuraavana päivänä kaikki voivat paremmin.

Kurjuutta välinpitämättömästi katselevat ovat kurjista kurjimpia.

• • •

Rukouksia on kahta lajia.

Ensimmäisen lajin rukouksessa pyydetään tiettyjä asioita ja yritetään sanoa Jumalalle mitä Hänen tulee tehdä. Luoja ei anneta aikaa eikä edes paikkaa toimia. Jumala - joka tietää vallan hyvin mikä itse kullekin on parasta - jatkaa niin kuin hyväksi näkee. Ja rukoilijalle tulee tunne, että häntä ei ole kuultu.

Toisen lajin rukouksessa ihminen antaa Luojan suunnitelmien toteutua elämässään, vaikkei ymmärräkään Kaikkivaltiaan tarkoituksia. Hän pyytää, että säästyisi kärsimykseltä ja että saisi iloa Hyvään Taisteluun, mutta muistaa aina sanoa: "Tapahtukoon sinun tahtosi."

Valon Soturi rukoilee tuolla tavalla.

• • •